Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. birželio 24 d.*

„Valstybės pagalba — Pieno mokestis — Italijos suteikta valstybės pagalba pieno gamintojams — Pagalbos schema, susijusi su pieno mokesčio grąžinimu — Sąlyginis sprendimas — Sąlygos, leidusios pripažinti pagalbą suderinama su vidaus rinka, nesilaikymas — De minimis pagalba — Esama pagalba — Nauja pagalba — Esamos pagalbos pakeitimas — Valstybės pagalbos kontrolės procedūra — Pareiga motyvuoti — Įrodinėjimo pareiga“

Byloje T-527/13

Italijos Respublika, atstovaujama G. Palmieri, padedamos *avvocati dello Stato* S. Fiorentino ir P. Grasso,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą D. Grespan, D. Nardi ir P. Němečková,

atsakovę,

dėl prašymo panaikinti 2013 m. liepos 17 d. Komisijos sprendimą 2013/665/ES dėl Italijos suteiktos valstybės pagalbos SA.33726 (11/C) [ex SA.33726 (11/NN)] (pieno mokesčio mokėjimo atidėjimas Italijoje) (OL L 309, p. 40)

BENDRASIS TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas S. Papasavvas, teisėjai N. J. Forwood (pranešėjas) ir E. Bieliūnas,

posėdžio sekretorius J. Palacio González, vyriausiasis administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. sausio 20 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: italų.

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 Kad Italijos pieno gamintojai galėtų sumokėti papildomą 1 386 475 000 EUR mokestį Europos Sąjungai dėl viršytos Italijos Respublikai suteiktos pieno kvotos 1995/1996–2001/2002 m., ši valstybė narė paprašė Europos Sąjungos Tarybos leisti nustatyti valstybės pagalbos schemą pagal EB 88 straipsnio 2 dalies trečią pastraipą.

2 2003 m. liepos 16 d. Sprendimu 2003/530/EB dėl pagalbos, kurią Italijos Respublika ketina teikti pieno gamintojams, suderinamumo su bendrąja rinka (OL L 184, p. 15, toliau – Tarybos sprendimas) Taryba leido valstybei narei „pačiai sumokėti [Sąjungai] sumą, kurią minėti gamintojai turi sumokėti [Sąjungai] kaip papildomą 1995/1996 m.–2001/2002 m. laikotarpiui nustatytą mokestį už pieną ir pieno produktus“ (Tarybos sprendimo 1 straipsnis). Taryba taip pat neprieštaravo, kad Italijos Respublika „[leistų suinteresuotiesiems asmenims] per kelerius metus sumokėti skolą [Italijos Respublikai] kaip atidėtą mokėjimą be palūkanų“ (Tarybos sprendimo 1 straipsnis).

3 Ši suderinamumo deklaracija buvo priimta su dviem sąlygų kategorijomis. Pirma, Taryba Italijos valdžios institucijas įpareigojo deklaruoti papildomo mokesčio sumą, kurią pieno gamintojai turi sumokėti Europos žemės ūkio orientavimo ir garantijų fondui (EŽŪOGF), ir iš EŽŪOGF finansuojamų išlaidų išskaičiuoti neapmokėtą jų skolą Sąjungai ir su ja susijusias palūkanas (Tarybos sprendimo 2 straipsnis). Antra, ji reikalavo, kad pieno gamintojai visiškai grąžintų skolą Italijos Respublikai, mokėdami pastovias metines įmokas ne ilgiau nei keturiolika metų, skaičiuojant nuo 2004 m. sausio 1 d. (Tarybos sprendimo 1 straipsnis)

4 Atsižvelgdamos į tai Italijos valdžios institucijos priėmė 2003 m. kovo 28 d. *decreto-legge n. 49, riforma della normativa in tema di applicazione del prelievo supplementare nel settore del latte e dei prodotti lattiero-caseari* (Dekretas-įstatymas Nr. 49 dėl teisės aktų, susijusių su papildomu mokesčiu pieno ir pieno produktų sektoriuje, reformos) (GURI, Nr. 75, 2003 m. kovo 31 d., p. 4), ir 2003 m liepos 30 d. *decreto ministeriale, disposizioni per il versamento del prelievo supplementare, dovuto e non versato per i periodi dal 1995/1996 al 2001/2002 di cui all'art. 10, comma 34, della legge n. 119/2003* (Ministro dekretas, nustatantis Įstatymo Nr. 119/2003 10 straipsnio 34 pastraipoje numatyto papildomo mokesčio, priskaičiuoto, tačiau nesumokėto nuo 1995/1996 iki 2001/2002 m., sumokėjimo tvarką) (GURI, Nr. 183, 2003 m. rugpjūčio 8 d., p. 33). Šių dviejų aktų bendrai aiškinamos nuostatos iš esmės įtvirtino, kad visą papildomo mokesčio sumą, kurią apmoka Italijos Respublika, per ne ilgiau nei keturiolika metų mokėdami metines įmokas be palūkanų jai grąžins pieno gamintojai (toliau – įmokų išdėstymo sistema).

5 Keletą kartų pakeitusios šias nuostatas, konkrečiai pratęsdamos suinteresuotiems asmenims skolos grąžinimo laikotarpį net iki 30 metų, vėliau šešiems mėnesiams atidėjusios metinės įmokos, kuri turėjo būti sumokėta iki 2010 m. birželio 30 d., mokėjimą Italijos valdžios institucijos priėmė 2011 m. vasario 26 d. *legge n. 10, Conversione in legge, con modificazioni, del decreto-legge 29 dicembre 2010, n. 225, recante proroga di termini previsti da disposizioni legislative e di interventi urgenti in materia tributaria e di sostegno alle imprese e alle famiglie* (Įstatymas Nr. 10, kuriuo su tam tikrais pakeitimais į įstatymą pertvarkytas 2010 m. gruodžio 29 d. Dekretas-įstatymas Nr. 225, dėl įstatymuose ir skubiuose dokumentuose įtvirtintose nuostatose dėl mokesčių ir pagalbos įmonėms bei šeimoms numatytų terminų pratęsimo) (2011 m. vasario 26 d. GURI Nr. 47, paprastasis priedas Nr. 53), jis įsigaliojo kitą dieną. Jame, be kita ko, į Dekreto-įstatymo Nr. 225 1 straipsnį buvo įterpta 12 dalis, numatanti, kad, „siekiant suvaldyti didelę krizę pieno sektoriuje, iki 2011 m. birželio 30 d. atidedami įmokų, kurios turi būti sumokėtos iki 2010 m. gruodžio 31 d., mokėjimo terminai, kaip numatyta Dekretu-įstatymu Nr. 49 įtvirtintame mokėjimų plane“ ir vėliau priimtuose aktuose (toliau – mokėjimo atidėjimas).

6 Italijos valdžios institucijos pranešė Europos Komisijai, kad šios priemonės subsidijos ekvivalentas buvo priskirtas *de minimis* pagalbai, kuri šiai valstybei numatyta 2007 m. gruodžio 20 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 1535/2007 dėl [SESV 107] ir [SESV108] straipsnių taikymo *de minimis* pagalbai žemės ūkio produktų gamybos sektoriuje (OL L 337, p. 35). Kaip nurodo Italijos valdžios institucijos, iš visų 11 271 pieno gamintojų, kuriems taikoma įmokų išdėstymo sistema, šia priemone pasinaudojo 1 291 pieno gamintojas, t. y. 11,45 %. Be to, šiuo atveju gauta individuali pagalba buvo nuo 0,08 iki 694,19 EUR. Galiausiai ji buvo mažesnė nei 100 EUR 1 187-iems iš 1 291 pieno gamintojo, o 559 – mažesnė nei 12 EUR.

7 2012 m. sausio 11 d. Sprendimu C (2011) 10055 *final* dėl valstybės pagalbos SA.33726 (11/C) [ex SA.33726 (11/NN)] – Pieno mokesčio mokėjimo atidėjimas Italijoje, kurio santrauka buvo paskelbta 2012 m. vasario 10 d. *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* (OL C 37, p. 30), Komisija pradėjo SESV 108 straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą. Pirmiausia ji iš esmės nurodė turinti abejonių dėl mokėjimo atidėjimo kvalifikavimo pagal SESV 107 straipsnį ir dėl šios priemonės suderinamumo su bendrąja rinka. Antra, ji nurodė, kad šis mokėjimo atidėjimas lėmė vienos Tarybos sprendime numatytos sąlygos pažeidimą, kad dėl šio pažeidimo visa Italijos valdžios institucijų nustatyta įmokų išdėstymo sistema tapo nauja pagalba, kiek ji buvo susijusi su pieno gamintojais, kuriems atidėtas mokėjimas, ir kad šios naujos pagalbos suderinamumas su vidaus rinka taip pat nebuvo įrodymas.

8 2013 m. liepos 17 d. Komisijos sprendime 2013/665/ES dėl Italijos suteiktos valstybės pagalbos SA.33726 (11/C) [ex SA.33726 (11/NN)] (Pieno mokesčio mokėjimo atidėjimas Italijoje) (OL L 309, p. 40, toliau – ginčijamas sprendimas) Komisija, remdamasi per administracinę procedūrą su Italijos valdžios institucijomis pasikeista, informacija konstatavo, kad abi aptariamos priemonės, t. y. mokėjimo atidėjimas ir įmokų išdėstymo sistema, sudaro naują, neteisėtą ir su vidaus rinka nesuderinamą valstybės pagalbą (ginčijamo sprendimo 1 straipsnis). Todėl ji nurodė Italijos Respublikai nedelsiant ir veiksmingai susigrąžinti pieno gamintojams, kuriems buvo atidėtas mokėjimas, išmokėtas sumas su palūkanomis (ginčijamo sprendimo 2 ir 3 straipsniai).

Procesas ir šalių reikalavimai

9 2013 m. rugsėjo 30 d. Bendrojo Teismo kanceliarijai Italijos Respublika pateikė šį ieškinį.

10 Italijos Respublika Bendrojo Teismo prašo:

— pirma, panaikinti visą ginčijamą sprendimą,

— nepatenkinus pirmojo reikalavimo, panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek juo ji yra įpareigojama susigrąžinti individualią pagalbą, suteiktą pagal Tarybos sprendimu leistą schemą Italijos pieno gamintojams, kuriems buvo atidėtas mokėjimas,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

11 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

12 Grįsdama savo reikalavimus Italijos Respublika nurodo du ieškinio pagrindus. Pirmasis ieškinio pagrindas susijęs su Reglamento Nr. 1535/2007 3 straipsnio 7 dalies pažeidimu. Antrasis ieškinio pagrindas susijęs su to paties reglamento 3 straipsnio 2 dalies ir 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias [SESV 108] straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 339), 1 straipsnio c punkto, 2004 m. balandžio 21 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 794/2004, įgyvendinančio Tarybos reglamentą (EB) Nr. 659/1999 (OL L 140, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 4 t., p. 3), 4 straipsnio 1 dalies pažeidimu ir nepakankamu motyvavimu.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo

13 Italijos Respublika tvirtina, kad ginčijamu sprendimu pažeidžiama Reglamento Nr. 1535/2007 3 straipsnio 7 dalis, pagal kurią „*de minimis* pagalbos neleidžiama sumuoti su valstybės pagalba, skiriama toms pačioms reikalavimus atitinkančioms išlaidoms padengti, jei kiekvienu atveju konkrečiomis aplinkybėmis šitaip sumuojant gaunamas pagalbos dydis viršija [Sąjungos] teisės aktuose nustatytą dydį“. Iš tikrųjų Komisija nusprendė, kad mokėjimo atidėjimas pažeidžią šią nuostatą, remdamasi teiginiu, kad įmokų išdėstymo sistema, kurią iš pradžių leido Taryba, yra maksimalus pagalbos, kurią galima suteikti pieno gamintojams, lygis. Tačiau Tarybos sprendimas nedraudžia Italijos valdžios institucijoms, jei reikia, nustatyti naujų minėtų gamintojų skatinimo priemonių. Todėl Komisija nepagrįstai nusprendė, kad nagrinėjama nuostata draudžia jiems suteikti naują pagalbą. Be to, Komisija pati pripažino, kad ši pagalba turėtų būti laikoma *de minimis*.

14 Komisija ginčija šių argumentų pagrįstumą.

15 Reglamento Nr. 1535/2007 3 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad „pagalbos priemonės, kurios atitinka šio straipsnio 2–7 dalyse nustatytas sąlygas, nelaikomos atitinkančiomis visus [SESV 107] straipsnio 1 dalyje nustatytus kriterijus, todėl joms netaikomas [SESV 108] straipsnio 3 dalyje numatytas reikalavimas pranešti apie pagalbą“.

16 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad nors Komisijai tenka pareiga įrodyti, kad priemonė atitinka sąlygas, reikalingas ją pripažinti valstybės pagalba, vis dėlto paskui valstybė narė, kuri suteikė ar planuoja suteikti šią pagalbą, turi įrodyti, kad minėta priemonė nelaikytina valstybės pagalba arba ji suderinama su vidaus rinka.

17 Šiuo atžvilgiu iš teismų praktikos matyti, kad ji, be kita ko, turi pateikti Komisijai visą informaciją, kuri leistų šiai institucijai patikrinti, ar tenkinamos išimties, kuria ji nori pasinaudoti, taikymo sąlygos (1993 m. balandžio 28 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, C-364/90, Rink., EU:C:1993:157, 20 punktas ir 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, C-372/97, Rink., EU:C:2004:234, 81 punktas), ir įrodyti, kad nagrinėjama priemonė gali būti laikoma suderinama su vidaus rinka pagal SESV 107 straipsnio 3 dalį (1999 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Freistaat Sachsen ir kt. / Komisija*, T-132/96 ir T-143/96, Rink., EU:T:1999:326, 140 punktas ir 2005 m. birželio 15 d. Sprendimo *Regione Autonoma della Sardegna / Komisija*, T-171/02, Rink., EU:T:2005:219, 129 punktas) arba ji nėra laikytina valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį (2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Nyderlandai / Komisija*, C-159/01, Rink., EU:C:2004:246, 43 punktas ir 2011 m. lapkričio 15 d. Sprendimo Komisija ir Ispanija / *Government of Gibraltar ir Jungtinė Karalystė*, C-106/09 P ir C-107/09 P, Rink., EU:C:2011:732, 143–152 punktai).

18 Kai atitinkama valstybė narė nepateikia išimties, kuria ji nori pasinaudoti, pagrįstumo įrodymų ir ypač kai nesilaiko pareigos pateikti reikšmingą informaciją šiuo klausimu, kaip tai numatyta Reglamento Nr. 1535/2007 4 straipsnio 6 dalyje, ypač tuo atveju, kai valstybės narės tvirtina, jog žemės ūkio

sektoriuje veikiančioms įmonėms suteikta pagalba yra *de minimis*, Komisija gali nuspręsti, kad nėra pagrįsta taikyti šią išimtį (šiuo klausimu žr. 2002 m. birželio 13 d. Sprendimo *Nyderlandai / Komisija*, C-382/99, Rink., EU:C:2002:363, 77–80 punktus).

19 Nagrinėjamu atveju ginčijamame sprendime nurodoma, kad mokėjimo atidėjimas yra valstybės pagalba (28–32 konstatuojamosios dalys) ir negali būti laikomas *de minimis* pagalba (33–42 konstatuojamosios dalys), priešingai, nei tvirtina Italijos valdžios institucijos (14–20 konstatuojamosios dalys).

20 Ši išvada grindžiama trimis vertinimų grupėmis.

21 Pirma, Komisija konstatavo, kad nors su atidėtu mokėjimu susijusi individuali pagalba, atskirai vertinant, gali būti laikoma *de minimis*, Italijos Respublika jai nepateikė įrodymų, kurie leistų nustatyti, ar pagrįstas tvirtinimas, kad pieno gamintojai, kuriems buvo naudingas šis atidėjimas, negavo kitos *de minimis* pagalbos, dėl kurios jų bendra gautos pagalbos suma viršytų ribą, nustatytą Reglamento Nr. 1535/2007 3 straipsnio 2 dalyje (34 konstatuojamoji dalis ir 35 konstatuojamosios dalies pirmas–trečias sakiniai), kurios antroje pastraipoje nurodoma, kad „jei pagal pagalbos priemonę numatyta bendra pagalbos suma viršija pirmojoje pastraipoje nurodytą [7 500 EUR per trejus mokestinius metus] ribą, šis reglamentas tokiai pagalbos sumai ar net jos daliai, kuri neviršija nustatytos ribos, negali būti taikomas“.

22 Antra, Komisija taip pat mano (ginčijamo sprendimo 35 konstatuojamosios dalies trečiame sakinys), kad ši pagalba nebuvo vienintelė priemonė, į kurią reikėjo atsižvelgti vertinant aptariamos ribos laikymąsi. Iš tikrųjų ji mano, kad mokėjimo buvo pažeistas Tarybos sprendimas, kad dėl šio pažeidimo dalis pieno gamintojams suteiktos pagalbos pagal Tarybos leistą įmokų išdėstymo sistemą tapo neteisėta ir kad į tai reikėjo atsižvelgti atliekant minėtą vertinimą (ginčijamo sprendimo 35 konstatuojamosios dalies trečias sakinys *in fine*–penktas sakinys ir 50 konstatuojamoji dalis).

23 Trečia, Komisija papildomai, kaip rodo pavartotas žodis „be to“ (ginčijamo sprendimo 36 konstatuojamoji dalis), paaiškino, kad dėl mokėjimo atidėjimo, sudėto su įmokų išdėstymo sistema, pieno gamintojų gautos pagalbos „dydis“ viršijo šios bylos aplinkybėmis taikytiną ribą (skundžiamo sprendimo 36–42 konstatuojamosios dalys), ir taip buvo pažeista Reglamento Nr. 1535/2007 3 straipsnio 7 dalis.

24 Italijos Respublika prieštarauja šiam Reglamento Nr. 1535/2007 3 straipsnio 7 dalimi pagrįstam vertinimui, tačiau nepateikia argumentų, leidžiančių paneigti Komisijos paraleliai atliktą analizę dėl šio straipsnio 2 dalies (žr. šio sprendimo 21 punktą).

25 Iš tikrųjų dėstydama šį ieškinio pagrindą ji tik nurodo, jog ginčijamame sprendime Komisija pripažino, kad su mokėjimo atidėjimu susijusi individuali pagalba, vertinama atskirai, gali būti laikoma *de minimis* pagalba. Vis dėlto Komisija pridūrė, kad ši pagalba turi būti vertinama kartu su kitomis *de minimis* pagalbomis, kurias galėjo gauti pieno gamintojai, o ne izoliuotai (žr. šio sprendimo 21 punktą).

26 Paskui nurodydama antrąjį ieškinio pagrindą Italijos Respublika pati pripažįsta, kad Reglamento Nr. 1535/2007 3 straipsnio 2 dalies antra pastraipa draudžia kelias skirtingas *de minimis* pagalbas bendrai pripažinti *de minimis* pagalba, kai jos yra sudedamos, o bendra suma viršija reglamente numatytą ribą.

27 Galiausiai Italijos Respublika savo antrajame ieškinio pagrinde tvirtina, kad, „kaip įrodyta pirmajame ieškinio pagrinde, [Reglamento Nr. 1535/2007 3 straipsnio 2 dalyje] numatytos sąlygos nėra tenkinamos“, kad „iš tikrųjų nepateikta įrodymų, jog ginčijama priemonė būtų lėmusi bendrą suteiktos pagalbos sumą, kuri viršytų „šiame straipsnyje“ nustatytą ribą“, ir kad, „atvirkščiai, egzistuoja duomenų, kurie rodo visiškai priešingą situaciją“. Vis dėlto, kaip teisingai nurodo Komisija, išdėstydama šį ieškinio pagrindą ji nei nepateikia, nei įrodo per administracinę procedūrą pateikusi argumentų ar įrodymų,

leidžiančių manyti ar paprasčiausiai patikrinti, kad ji nesuteikė kitų *de minimis* pagalbų, kurias sudėjus būtų viršyta šioje nuostatoje numatyta riba. Priešingai, atsakydama į Bendrojo Teismo taikant proceso organizavimo priemones pateiktus klausimus, vėliau per posėdį ji iš esmės tik nurodė, kad pagalba dėl mokėjimo atidėjimo, yra tokia maža, kad reikia preziumuoti, jog nagrinėjama riba nebuvo viršyta. Tačiau tokį argumentą reikia atmesti, nes nepateikiama jokios informacijos apie kitas pagalbas, kurias galėjo gauti atitinkami pieno gamintojai, atsižvelgiant į teismų praktikoje nustatytus įrodinėjimo pareigai taikomus reikalavimus (žr. šio sprendimo 17 ir 18 punktus) ir kartu aiškinamas Reglamento Nr. 1535/2007 3 straipsnio 1 ir 2 dalies bei 4 straipsnio 6 dalies nuostatas.

28 Kadangi atlikusi šio sprendimo 21 punkte nurodytą analizę Komisija galėjo nustatyti, kad su mokėjimo atidėjimu susijusi pagalba negali būti laikoma suteikta laikantis Reglamento Nr. 1535/2007 3 straipsnio 2 dalies, nes Italijos valdžios institucijos nepateikė pakankamai įrodymų, kad šios nuostatos buvo laikytasi, nėra svarbu, ar pagrįstai, ar nepagrįstai atlikusi šio sprendimo 23 punkte minimą analizę ji nusprendė, kad ši suteikta pagalba, be kita ko, neatitiko reglamento 3 straipsnio 7 dalies.

29 Todėl šis ieškinio pagrindas turi būti atmestas kaip nereikšmingas.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo

30 Pateikdama antrąjį ieškinio pagrindą Italijos Respublika nurodo dvi grupes kaltinimų.

31 Pirma, ji tvirtina, kad ginčijamu sprendimu buvo pažeista Reglamento Nr. 1535/2007 3 straipsnio 2 dalis. Pirmiausia, esą neįrodyta, kad pieno gamintojai, kuriems buvo atidėtas mokėjimas, sudėjus šią priemonę su kitomis priemonėmis, gavo pagalbą, kurios suma viršijo minėtame straipsnyje numatytą ribą. Pastarasis straipsnis taikomas tik tais atvejais, kai sudėjus skirtingas priemones, kurios kiekviena atskirai yra *de minimis* pagalba, gaunama pagalbos suma, viršijanti nurodytą ribą. Galiausiai net pripažinus, kad Reglamento Nr. 1535/2007 3 straipsnio 2 dalis taikoma visais atvejais sudedant pagalbą (nesvarbu, ar tai būtų *de minimis* pagalba, ar ne), ji nėra tas teisinis pagrindas, kuris leistų Komisijai įpareigoti valstybę narę, suteikusią *de minimis* pagalbą, susigrąžinti ne tik šią pagalbą, kai ji buvo suteikta neteisėtai, bet ir anksčiau suteiktą pagalbą, dėl kurios buvo priimtas sprendimas ją leisti.

32 Antra, ginčijamame sprendime padaryta teisės klaida, be to, jis nepakankamai motyvuotas, kalbant apie Komisijos įpareigojimą Italijos Respublikai susigrąžinti ne tik individualią pagalbą, susijusią su mokėjimo atidėjimu, bet ir dalį anksčiau suteiktų pagalbų pagal įmokų išdėstymo sistemą. Iš tikrųjų atsižvelgdama į nedidelę šio mokėjimo atidėjimo apimtį Komisija turėjo jį nagrinėti atskirai, kaip naują pagalbą pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio c punktą, o ne konstatuoti, kad jis turi įtakos anksčiau Tarybos leistos sistemos esmei, todėl nuspręsti, kad visa ši esamos pagalbos schema yra nauja ir neteisėta pagalba pieno gamintojams, kuriems buvo atidėtas mokėjimas. Be to, Komisija turėjo padaryti išvadą, kad šiai naujai pagalbai netaikoma SESV numatyta pareiga apie ją pranešti pagal Reglamento Nr. 794/2004 4 straipsnio 1 dalį.

33 Dublike Italijos Respublika iš esmės priduria, kad Komisijos atsiliepime į ieškinį nurodyti argumentai patvirtina jos kaltinimų pagrįstumą.

34 Komisija iš esmės mano, kad šios dvi kaltinimų grupės yra iš dalies nepagrįstos ir iš dalies nereikšmingos.

35 Pirma, Italijos valdžios institucijos per visą administracinę procedūrą neįrodė savo tvirtinimo, kad dėl su mokėjimo atidėjimu susijusios pagalbos nebuvo viršyta Reglamento Nr. 1535/2007 3 straipsnio 2 dalyje numatyta riba, pagrįstumo, todėl Komisija nepadarė klaidos netaikydama šios nuostatos.

36 Antra, Italijos Respublika klaidingai suprato ginčijamą sprendimą. Iš tikrųjų iš šio akto motyvų ir rezoliucinės dalies, taip pat iš anksčiau priimto sprendimo pradėti SESV 108 straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą aiškiai matyti, kad Komisija nagrinėjo dvi atskiras priemones ir vėliau kiekvieną iš jų pripažino nauja, su vidaus rinka nesuderinama valstybės pagalba. Pirmoji buvo „pagalba, susijusi su mokėjimu“ (ginčijamo sprendimo 13 konstatuojamosios dalies pirma ir antra įtrauka, 45 ir 57 konstatuojamosios dalys). Antroji – „nauja pagalba, susiformavusi dėl to, kad buvo pažeistas [Tarybos] sprendimas“ (ginčijamo sprendimo 13 konstatuojamosios dalies trečia įtrauka ir 57 konstatuojamoji dalis).

37 Dėl šios antrosios priemonės Komisija teisingai nusprendė, kad Italijos valdžios institucijos pažeidė vieną Tarybos sprendime nustatytą sąlygą, kai pieno gamintojams atidėjo mokėjimą, kad ši sąlyga yra Tarybos leidimo *sine qua non* ir kad jos pažeidimas reiškia, jog visa mokėjimų išdėstymo sistema neatitinka minėto sprendimo, kiek jis taikomas pieno gamintojams, kuriems buvo atidėtas mokėjimas. Komisija teisingai nusprendė, kad ši aptariamos sistemos dalis turi būti laikoma nauja, neteisėta ir su vidaus rinka nesuderinama pagalba, ir kad taip suteikta individuali pagalba turi būti susigrąžinta kartu su pagalba, susijusia su mokėjimo atidėjimu. Atliekant šią analizę nereikėjo nagrinėti, ar mokėjimo atidėjimas turėjo esminės įtakos įmokų išdėstymo sistemai arba ar tai, kad ji buvo *de minimis* pagalba, leido apie ją nepranešti, kaip numatyta SESV. Galiausiai Komisija pakankamai motyvavo savo sprendimą visais šiais klausimais.

38 Atsižvelgiant į šalių vykstant procesui išdėstytus argumentus, prieš nagrinėjant kaltinimą, susijusį su ginčijamo sprendimo motyvavimu, o vėliau kaltinimus dėl jo pagrįstumo reikia patikslinti šio ieškinio pagrindo apimtį.

Dėl ieškinio pagrindo apimties

39 Pirmiausia reikia konstatuoti, kad nors visi Italijos Respublikos kaltinimai, išdėstyti nurodant šį ieškinio pagrindą yra pagrįsti skirtingų nuostatų pažeidimu, jiems visiems bendra tai, kad iš esmės nurodoma, jog ginčijamas sprendimas neturi jokio pagrįsto teisinio pagrindo, kiek jame įmokų išdėstymo sistema pripažįstama nauja ir neteisėta pagalba (ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 2 dalis) ir kiek juo įpareigojama ją susigrąžinti [ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 1 dalis ir 4 dalies a–d punktai].

40 Antra, ši kritika išdėstyta jau ieškinyje, nors žodžių junginiai „teisės aktai“ ir „atramos taškai, kuriais iš principo galėjo būti grindžiamas [Komisijos] sprendimas“ atsirado tik dublike, atsakant į Komisijos atsiliepime į ieškinį nurodytus argumentus.

41 Išdėstydama savo pirmąją kaltinimų grupę Italijos Respublika nurodo, kad „jei kompetentinga valdžios institucija netaikytų šios priemonė, t. y. jei praleidus mokėjimą būtų taikomi delspinigiai <...>, vien tai reikštų maksimalias sutartyje numatytas neleistinos pagalbos pasekmes, t. y. suteiktos pagalbos panaikinimą“, kad „*de minimis* pagalbos panaikinimas neturėtų taip pat panaikinti ir teisėtai suteiktos pagalbos“ ir kad „nėra įrodymų, galinčių patvirtinti, kad egzistuojančios pagalbos gavėjai, kurie pasinaudojo ginčijama priemone, turi grąžinti ne tik ginčijamos priemonės sumą, bet ir egzistuojančią pagalbą“.

42 Nurodydama antrąją kaltinimų grupę ji taip pat tvirtina, jog „negalima tvirtinti, kad sprendimo susigrąžinti taikymas taip pat esamai pagalbai gali pagrįstai išplaukti iš esminio šios pagalbos pakeitimo, dėl kurio dvi priemonės gali būti laikomos viena nauja ir, kadangi apie ją Komisijai nebuvo pranešta, neteisėta pagalba“, kad „tokia išvada būtų akivaizdus sąvokos „esamos pagalbos pakeitimas“ iškraipymo rezultatas“ ir kad „bet kuriuo atveju Komisija nepateikė pakankamai motyvų dėl aplinkybės, kad buvo tenkinamos faktinės sąlygos taikyti šią sąvoką“.

43 Galiausiai, trečia, bet kuriuo atveju iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, kad pagrindas ar argumentas, kuris papildo anksčiau tiesiogiai ar netiesiogiai ieškinyje nurodytą pagrindą ir yra glaudžiai su juo susijęs, turi būti pripažintas priimtinu (1982 m. rugsėjo 30 d. Sprendimo *Amylum / Taryba*, 108/81, Rink., EU:C:1982:322, 25 punktas ir 2007 m. kovo 14 d. Sprendimo *Aluminium Silicon Mill Products / Taryba*, T-107/04, Rink., EU:T:2007:85, 60 punktas).

44 Tokiomis aplinkybėmis reikia konstatuoti, kad Italijos Respublikos argumentai, jog Komisijos pateikti argumentai patvirtina, kad „[jos] sprendimas neturi ją galinčio pagrįsti teisinio pagrindo“, nes, „gerai įsižiūrėjus, tik Reglamento Nr. 1535/2007 <...> 3 straipsnio 2 dalies antra pastraipa yra vienintelis pagrindas, kuriuo iš principo gali būti grindžiamas sprendimas“, ir kad „neįmanoma [mokėjimo atidėjimo] laikyti naujos pagalbos dalimi, dėl kurios jos gavėjai turėtų prarasti Tarybos leistą pagalbą“, nes Komisija „neįrodė, kad buvo laikytasi kriterijų, atitinkančių esamos pagalbos pakeitimo sąvoką“, yra ieškinyje pateiktų argumentų išplėtimas, atsižvelgiant į atsiliepimą į ieškinį.

Dėl kaltinimo, susijusio su ginčijamo sprendimo motyvavimu

45 Iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, kad motyvai, reikalaujami pagal SESV 296 straipsnį, turi būti pritaikyti prie aptariamo akto pobūdžio ir juose turi būti pateikti aiškūs ir nedviprasmiški aktą priėmusios institucijos argumentai, kad suinteresuotieji asmenys galėtų susipažinti su priimto akto pagrindimu, o kompetentingas teismas – vykdyti jo pagrįstumo kontrolę. Reikalavimas motyvuoti turi būti vertinamas atsižvelgiant į bylos aplinkybes, ypač į akto turinį, motyvų, kuriais remiamasi, pobūdį ir į interesą gauti paaiškinimus, kurį asmenys, jeigu šis aktas jiems skirtas, arba kiti asmenys, su kuriais šis aktas tiesiogiai bei konkrečiai susijęs, gali turėti. Nereikalaujama, kad motyvai apimtų visas faktines ir teisines aplinkybes, nes klausimas, ar akto motyvavimas atitinka SESV 296 straipsnio reikalavimus, turi būti nagrinėjamas atsižvelgiant ne tik į jo formuluotę, bet ir į jo teisinį ir faktinį kontekstą (1985 m. kovo 13 d. Sprendimo *Nyderlandai ir Leeuwarder Papierwarenfabriek / Komisija*, 296/82 ir 318/82, EU:C:1985:113, 19 punktas ir 2011 m. liepos 21 d. Sprendimo *Alcoa Trasformazioni / Komisija*, C-194/09 P, Rink., EU:C:2011:497, 96 punktas). Pakanka, kad aktą priėmusi institucija išdėstytų teisinius faktus ir vertinimus, kurie turi esminę reikšmę sprendimo struktūrai (1972 m. liepos 14 d. Sprendimo *Cassella Farbwerke Mainkur / Komisija*, 55/69, Rink., EU:C:1972:76, 22 ir 23 punktai ir 2003 m. kovo 6 d. Sprendimo *Westdeutsche Landesbank Girozentrale ir Land Nordrhein-Westfalen / Komisija*, T-228/99 ir T-233/99, Rink., EU:T:2003:57, 280 punktas).

46 Nagrinėjamu atveju ginčijamame sprendime septynis kartus aiškiai ir nedviprasmiškai išdėstomos priežastys, dėl kurių Komisija tiek pradėdama procedūrą, numatytą SESV 108 straipsnio 2 dalyje, tiek po šios procedūros nurodė, kad, pirma, atidėjus mokėjimą buvo pažeista viena iš Tarybos sprendime, pripažįstančiame įmokų išdėstymo sistemą suderinama su vidaus rinka, nustatytų sąlygų, ir, antra, dėl šio pažeidimo visa esamos pagalbos sistema buvo „transformuota“ į naują neteisėtą pagalbą arba buvo „sukurta“ tokia pagalba įmonėms, kurios pasinaudojo minėtu atidėjimu (ginčijamo sprendimo 13 konstatuojamosios dalies trečia įtrauka, 28 konstatuojamoji dalis, 35 konstatuojamosios dalies trečias–penktas sakiniai, 42 konstatuojamoji dalis *in fine*, 45 konstatuojamosios dalies antras sakinys, 50 ir 57 konstatuojamosios dalys).

47 Šis motyvavimas pakankamai atskleidžia faktines ir teisines aplinkybes, turinčias esminę reikšmę ginčijamo sprendimo struktūrai. Be to, minėti motyvai leido Italijos Respublikai suprasti paaiškinimus, kuriais ši institucija grindžia savo vertinimą, atsižvelgiant į šio vertinimo kontekstą ir teisės normas, reglamentuojančias atitinkamą sritį, vėliau jį tinkamai ginčyti Sąjungos teisme, kaip tai matyti iš ieškinio ir dubliko turinio. Galiausiai jų pakanka Bendrajam teismui atlikti šio vertinimo pagrįstumą.

48 Todėl reikia išnagrinėti kaltinimus, susijusius su ginčijamo sprendimo pagrįstumu.

Dėl kaltinimų, susijusių su ginčijamo sprendimo pagrįstumu

49 Visų pirma, atsižvelgiant į argumentus, kuriais grindžiamas ginčijamas sprendimas ir kuriuos Komisija priminė Bendrajame Teisme, darytinos keturios išvados.

50 Pirma, akivaizdu, kad iki to momento, kada Komisija nusprendė, kad mokėjimų išdėstymo sistemą reikia laikyti nauja pagalba, ši priemonė buvo esama pagalba, net jei toks kvalifikavimas ginčijamame sprendime (4 konstatuojamojoje dalyje ir 13 konstatuojamosios dalies trečioje įtraukoje, pagal kurias „Tarybos leista“ pagalba dėl mokėjimo atidėjimo buvo „transformuota“ į „naują pagalbą“) nurodytas tik netiesiogiai.

51 Antra, akivaizdu, kad šios esamos pagalbos schemos pripažinimas suderinama nebuvo absoliutus, nes Taryba nustatė tam tikras sąlygas, kad ji būtų suderinama su vidaus rinka.

52 Trečia, neginčijama, kad dėl mokėjimo atidėjimo buvo pažeista viena iš minėtų sąlygų ir kad šis atidėjimas, atskirai paėmus, yra nauja pagalba. Iš tikrųjų nurodydama savo pirmąjį ieškinio pagrindą Italijos Respublika tvirtina, kad Tarybos sprendimas ir *de minimis* taisyklė jai leido suteikti tokią naują pagalbą. Nurodydama antrąjį ieškinio pagrindą ji taip pat ginčija teisines pasekmes, kurias, Komisijos nuomone, lėmė Tarybos sprendimo nesilaikymas, t. y. visos įmokų išdėstymo sistemos, kiek ji taikoma gamintojams, kuriems buvo atidėtas mokėjimas, pripažinimas nauja pagalba ir įpareigojimas Italijos valdžios institucijoms susigrąžinti taip suteiktą individualią pagalbą. Tačiau ji neginčija paties pažeidimo fakto.

53 Ketvirta, aplinkybė, kad Komisija turi prižiūrėti Tarybos leistos pagalbos schemos įgyvendinimą, konkrečiai užtikrindama sąlygų, kurios leido Tarybai ją pripažinti suderinama su vidaus rinka, laikymąsi, ir, kai reikia, nustatydama pasekmes dėl jų nesilaikymo, kaip nurodyta pačiame Tarybos sprendime (8 ir 9 konstatuojamosios dalys ir 3 straipsnis), yra neginčijama ir neginčytina.

54 Iš tikrųjų Sutartimi Komisija įpareigojama nuolat vertinti ir kontroliuoti valstybės pagalbą, o pagal SESV 107 ir SESV 108 straipsnius Komisijai suteikiamas pagrindinis vaidmuo sprendžiant dėl šių priemonių suderinamumo su vidaus rinka, nukrypstant nuo minėtuose straipsniuos įtvirtinto bendrojo nesuderinamumo principo, Tarybai šiuo klausimu suteikiant išimtinius įgaliojimus, o tai reiškia, kad tie įgaliojimai būtinai turi būti aiškinami siaurai (2004 m. birželio 29 d. Sprendimo *Komisija / Taryba*, C-110/02, Rink., EU:C:2004:395, 29–31 punktai ir 2013 m. gruodžio 10 d. Sprendimo *Komisija / Airija ir kt.*, C-272/12 P, Rink., EU:C:2013:812, 48 punktas). Ši išimtis tik suteikia Tarybai teisę nuspręsti, ar ypatingos aplinkybės leidžia, kad valstybės narės nustatyta ar planuojama nustatyti pagalba būtų pripažinta suderinama su vidaus rinka. Todėl tik Komisija prižiūri pagalbos ar esamos pagalbos schemos įgyvendinimą, neatsižvelgdama į tai, ar ji buvo leista jos pačios, ar Tarybos.

55 Atsižvelgiant į Italijos Respublikos nurodytus argumentus taip pat reikia nustatyti, ar nagrinėjamu atveju Komisija šią kompetenciją įgyvendino taip, kaip numatyta Sutartyje ir laikydamasi Sutarties įgyvendinimo taisyklių.

56 Šiuo atžvilgiu SESV 108 straipsnis ir Reglamentas Nr. 659/1999 suteikia jai galimybę nustatyti įvairias sprendimo, kuriuo pagalba ar pagalbos schema buvo pripažinta suderinama su vidaus rinka esant tam tikroms sąlygoms, nesilaikymo pasekmes.

57 Iš SESV 108 straipsnio 2 dalies antros pastraipos ir Reglamento Nr. 659/1999 23 straipsnio matyti, kad jei Komisija mano, kad valstybė narė nesilaiko tokio sprendimo, ji gali tiesiogiai kreiptis į Europos Sąjungos Teisingumo Teismą, nukrypdama nuo SESV 258 ir SESV 259 straipsnių (1978 m. spalio 12 d. Sprendimo *Komisija / Belgija*, 156/77, Rink., EU:C:1978:180, 22 punktas ir 1992 m. vasario 4 d. Sprendimo *British Aerospace ir Rover / Komisija*, C-294/90, Rink., EU:C:1992:55, 11 punktas).

58 Iš tikrųjų minėtos nuostatos aiškiai numato tokią galimybę tik tuo atveju, kai sprendimas, kurio nesilaikoma, buvo priimtas Komisijos. Vis dėlto reikia konstatuoti, kad jomis galima pasinaudoti ir tuo atveju, kai remdamasi SESV 108 straipsnio 2 dalies trečia pastraipa Taryba pripažįsta pagalbą ar jos schemą suderinama su vidaus rinka. Iš tikrųjų negali būti, kad Komisija neturėtų teisės tiesiogiai kreiptis į Europos Sąjungos Teisingumo Teismą, kad šis pripažintų, jog valstybė narė nesilaikė sprendimo, priimto valstybės pagalbos srityje, kai Taryba išimties tvarka naudojasi (išimtiniu atveju) savo įprasta kompetencija. Priešingai, SESV 108 straipsnio esmė ir struktūra leidžia manyti, kad tokiu atveju Komisijos galimybės veikti neturėtų būti apribotos sudėtingesnės SESV 258 straipsnyje numatytos procedūros (pagal analogiją žr. 1974 m. liepos 2 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, 173/73, Rink., EU:C:1974:71, 16 ir 17 punktus). Todėl SESV 108 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje numatyta teisminės gynybos priemonė, kuri yra tik ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo forma, specialiai pritaikyta prie konkrečių problemų, kurių sukelia valstybės pagalba (1990 m. vasario 14 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija*, C-301/87, Rink., EU:C:1990:67, 23 punktas ir 1996 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Air France / Komisija*, T-358/94, Rink., EU:T:1996:194, 60 punktas), turi būti taikoma panašiais atvejais.

59 Kai Komisija nusprendžia tuo pasinaudoti, nei SESV 108 straipsnio 2 dalies antra pastraipa, nei Reglamento Nr. 659/1999 23 straipsnis nenustato jai kitų pareigų, išskyrus tai, kad ji turi įrodyti, jog atitinkama valstybė narė iš dalies ar visiškai nesilaikė sąlygų, kurios Komisijai ar Tarybai leido pripažinti atitinkamą pagalbą ar jos schemą suderinama su vidaus rinka.

60 Iš teismų praktikos matyti, kad kai Komisija mano, jog valstybė narė, kuriai buvo leista teikti pagalbą ar įgyvendinti jos schemą, vėliau nevykdė pareigos laikytis su šiuo leidimu susijusių sąlygų, ji vis dėlto neprivalo bet kuriuo atveju tiesiogiai kreiptis į Europos Sąjungos Teisingumo Teismą.

61 Konkrečiai kalbant, kai, kaip šiuo atveju, Komisijos nuomone, nevykdomi įsipareigojimai susiję su naujos pagalbos suteikimu, Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad ji gali įgyvendinti jai pagal SESV 108 straipsnį suteiktas galias, kad galėtų patikrinti šios pagalbos suderinamumą su vidaus rinka. Tokiu atveju Komisija turi atsižvelgti į visas reikšmingas aplinkybes, o prireikus ir į kontekstą, kuris jau buvo įvertintas ankstesniame sprendime, taip pat sąlygas, kurios minėtu sprendimu buvo nustatytos atitinkamai valstybei narei. Be to, ji gali atsižvelgti į bet kurią naują aplinkybę, galinčią pakeisti ankstesnį vertinimą. Nesant tokių aplinkybių, savo naują sprendimą ji gali grįsti ankstesniame sprendime pateiktais vertinimais ir šiame sprendime nustatytų sąlygų nesilaikymu (1991 m. spalio 3 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, C-261/89, Rink., EU:C:1991:367, 2–4, 17 ir 20–23 punktai ir 57 punkte minėto Sprendimo *British Aerospace ir Rover / Komisija*, EU:C:1992:55, 11–14 punktai; taip pat šiuo klausimu žr. 1995 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *TWD / Komisija*, T-244/93 ir T-486/93, Rink., EU:T:1995:160, 51–52, 56 ir 59–60 punktus ir 1997 m. gegužės 15 d. apeliacinio Sprendimo *TWD / Komisija*, C-355/95 P, Rink., EU:C:1997:241, 25–27 punktus).

62 Vis dėlto, jei Komisija atlieka kontrolę, ji tai turi daryti laikydamasi Sutartyje ir jai įgyvendinti priimtose taisyklėse numatytų procedūrų (57 punkte minėto Sprendimo *British Aerospace ir Rover / Komisija*, EU:C:1992:55, 14 punktas ir 61 punkte minėto Sprendimo *TWD / Komisija*, EU:T:1995:160, 57 ir 58 punktai), taip pat nepažeisti šioms funkcijoms atlikti nustatytų esminių reikalavimų.

63 Nagrinėjamu atveju, atsižvelgiant į šio sprendimo 49–53 punktuose pateiktas išvadas ir į Reglamento Nr. 659/1999 struktūrą, kaip ji išaiškinta teismų praktikoje, Komisija turėjo galimybę pasirinkti iš kelių teisės gynimo būdų.

64 Pirma, kadangi įmokų išdėstymo sistema buvo leista Tarybos sprendimu ir dėl to ji yra esama pagalba, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio b punktą, ir kadangi mokėjimas buvo atidėtas pažeidžiant šio leidimo sąlygas, atlikdama esamos pagalbos nuolatinį tyrimą, numatytą SESV 108 straipsnio 1 dalyje, Komisija galėjo patikrinti, ar dėl tokio pažeidimo minėta schema vis dar yra suderinama su vidaus rinka, o prireikus – konstatuoti jos nesuderinamumą. Šiuo klausimu papildomai reikia pažymėti: kadangi Italijos Respublika šioje byloje neginčijo ginčijamo sprendimo

proporcingumo, todėl šio klausimo nereikia nagrinėti, po šios procedūros priimtas sprendimas turi atitikti bendruosius teisės principus ir konkrečiai kalbant, proporcingumo principą, taikomą visiems Sąjungos institucijų aktams (2010 m. birželio 29 d. Sprendimo *Komisija / Alrosa*, C-441/07 P, Rink., EU:C:2010:377, 36 ir 37 punktai ir 2014 m. liepos 17 d. Sprendimo *Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband / Komisija*, T-457/09, Rink., EU:T:2014:683, 346 ir 347 punktai).

65 Todėl Komisija galėjo taikyti Reglamento Nr. 659/1999 V skyriuje numatytą „atitinkamoms pagalbos sistemoms taikomą tvarką“. Vis dėlto akivaizdu, kad ginčijamas sprendimas buvo priimtas remiantis SESV 108 straipsnio 2 dalimi, kaip matyti iš jo patvirtinimų ir motyvų (ginčijamo sprendimo 4, 8, 13, 28, 33, 35, 37, 45 ir 57 konstatuojamosios dalys) ir kaip tai patvirtino Komisija atsakydama į Bendrojo Teismo raštu pateiktą klausimą.

66 Antra, kadangi mokėjimas buvo atidėtas pažeidžiant Tarybos sprendimą, remdamasi SESV 108 straipsnio 2 dalies pirma pastraipa Komisija galėjo nuspręsti, ar konstatuoti, ar ne, kad įmokų išdėstymo sistema, kurią leido Taryba, dėl minėto pažeidimo buvo taikoma netinkamai. Šiuo atžvilgiu ji galėjo taikyti Reglamento Nr. 659/1999 IV skyriuje numatytą „netinkamai taikomai pagalbai taikomą tvarką“.

67 Iš tikrųjų, nors Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio g punkte tik tvirtinama, kad „šiame reglamente“ „netinkamas pagalbos taikymas“ – „tai pagalba, kurią [jos] gavėjas [naudoja]“ pažeisdamas „sąlyginį sprendimą“, priimtą pagal šio reglamento 7 straipsnio 4 dalį, ir leidžiama Komisijai įpareigoti panaikinti ar pakeisti šią pagalbą (šiuo klausimu žr. 2005 m. gegužės 11 d. Sprendimo *Saxonia Edelmetalle ir ZEMAG / Komisija*, T-111/01 ir T-133/01, Rink., EU:T:2005:166, 84–86 ir 95–97 punktus), iš teismų praktikos matyti, kad SESV 108 straipsnio 2 dalies pirmoje pastraipoje esančiai sąvokai „netinamas pagalbos naudojimas“ turi būti suteikta platesnė apimtis nei sąvokai Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio g punkte suteikta apibrėžtis, nes kai valstybė narė nesilaiko sąlygų, nustatytų tvirtinant pagalbą, tai taip pat yra ir netinkamo taikymo forma (2012 m. kovo 15 d. Sprendimo *Ellinika Nafpigeia / Komisija*, T-391/08, EU:T:2012:126, 165 punktas, šiuo klausimu neginčytas apeliaciniame skunde, dėl kurio buvo priimtas 2013 m. vasario 28 d. Sprendimas *Ellinika Nafpigeia / Komisija*, C-246/12 P, EU:C:2013:133).

68 Vis dėlto akivaizdu, kad Komisija savo sprendimo negrindė šiomis nuostatomis, kaip pati patvirtino atsakydama į Bendrojo Teismo raštu pateiktą klausimą, tačiau ji nusprendė, kad mokėjimų išdėstymo sistema, kiek ji taikoma pieno gamintojams, kuriems buvo atidėtas mokėjimas, tapo nauja pagalba dėl šio atidėjimo. Vis dėlto šis kvalifikavimas ir netinkamo pagalbos taikymo kvalifikavimas prieštarauja vienas kitam, nes tik esama pagalba gali būti taikoma netinkamai, kaip tai nurodyta Reglamento Nr. 659/1999 15 konstatuojamojoje dalyje.

69 Trečia, kadangi pažeidimas, kuriuo kaltinama Italijos Respublika, yra priemonė, galinti būti laikoma nauja pagalba, norėdama išnagrinėti šią priemonę Komisija pagrįstai galėjo taikyti Reglamento Nr. 659/1999 III skyriuje numatytą „neteisėtai pagalbai taikomą tvarką“, kaip ji šiuo atveju tai ir padarė.

70 Vis dėlto šiuo atžvilgiu ji turėjo laikytis esminių sąlygų, leidžiančių jai ne tik mokėjimo atidėjimą atskirai, bet ir visą esamą įmokų išdėstymo sistemą kvalifikuoti kaip naują ir neteisėtą pagalbą ar jos schemą.

71 Šiuo klausimu pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio b ir c punktus esama valstybės pagalba laikoma „patvirtinta pagalba, t. y. Komisijos arba Tarybos patvirtintos pagalbos sistemos ir individuali pagalba“, o nauja pagalba – „tai visa pagalba, t. y. pagalbos sistemos ir individuali pagalba, kuri nėra egzistuojanti pagalba, įskaitant egzistuojančios pagalbos pakeitimus“.

72 Pagal Sutartį ir Reglamento Nr. 659/1999 II skyriaus nuostatas dėl „pranešimo apie pagalbos skyrimą tvarkos“ apie tokius pakeitimus turi būti pranešta Komisijai dar prieš jų įgyvendinimą (išskyrus Reglamento Nr. 794/2004 4 straipsnio 1 dalyje numatytus atvejus, kai pranešimas nereikalingas), o šie pakeitimai po formalios tyrimo procedūros gali būti pripažinti nesuderinamais arba dėl jų gali būti priimtas „neigiamas sprendimas“ pagal Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 5 dalį.

73 Nepranešus apie pakeitimus, jie yra neteisėta pagalba ir dėl jų užbaigus Reglamento Nr. 659/1999 III skyriuje numatytą „[neteisėtos pagalbos patikrinimą]“ gali būti priimtas ne tik „neigiamas sprendimas, kaip tai numatyta minėto reglamento 13 straipsnyje, bet ir „sprendimas išieškoti pagalbą“ pagal jo 14 straipsnį.

74 Bet kuriuo atveju ne „visa pakeista esama pagalba“, bet, remiantis nuosekliu Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio c punkto tekstu ir kaip nurodyta nusistovėjusioje praktikoje, tik patys pakeitimai gali būti laikomi nauja pagalba (2002 m. balandžio 30 d. Sprendimo *Government of Gibraltar / Komisija*, T-195/01 ir T-207/01, Rink., EU:T:2002:111, 109 ir 110 punktai ir 2010 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Nyderlandai ir NOS / Komisija*, T-231/06 ir T-237/06, Rink., EU:T:2010:525, 177 punktas; taip pat šiuo klausimu žr. 2010 m. gegužės 20 d. Sprendimo *Todaro Nunziatina & C.*, C-138/09, Rink., EU:C:2010:291, 42–49 punktus). Savo ruožtu ankstesnė tinkamai įgyvendinta priemonė laikytina esama pagalba arba esama pagalbos schema (1994 m. rugpjūčio 9 d. Sprendimo *Namur-Les assurances du crédit*, C-44/93, Rink., EU:C:1994:311, 13 punktas ir 1999 m. birželio 17 d. Sprendimo *Piaggio*, C-295/97, Rink., EU:C:1999:313, 48 punktas).

75 Tačiau jei pakeitimai susiję su pačia esamos pagalbos ar jos schemos esme, visa ši priemonė tampa nauja pagalba ar nauja pagalbos schema. Vis dėlto negalima kalbėti apie tokį esminį pakeitimą, kai naują elementą galima aiškiai atskirti nuo esamos priemonės (74 punkte minėto Sprendimo *Government of Gibraltar / Komisija*, EU:T:2002:111, 111ir 114 punktai ir 2009 m. kovo 25 d. Sprendimo *Alcoa Trasformazioni / Komisija*, T-332/06, EU:T:2009:79, 128 punktas; taip pat šiuo klausimu žr. 45 punkte minėto apeliacinio Sprendimo *Alcoa Trasformazioni / Komisija*, EU:C:2011:497, 111 ir 112 punktus) arba kai jis jau yra visiškai formalus ar administracinio pobūdžio ir negali turėti įtakos šios priemonės suderinamumo su vidaus rinka vertinimui (2014 m. kovo 20 d. Sprendimo *Rousse Industry / Komisija*, C-271/13 P, EU:C:2014:175, 31–38 punktai).

76 Iš to matyti, kad Komisijos galimybei pripažinti ne tik esamos pagalbos pakeitimą, bet ir visą keičiamą esamą pagalbą nauja ir tam tikrais atvejais neteisėta pagalba, iš esmės taikoma sąlyga, kad ši institucija įrodytų, jog minėtas pakeitimas daro įtaką esamos priemonės esmei. Be to, kai atitinkama valstybė narė per administracinę procedūrą tvirtina, kad šį pakeitimą galima aiškiai atskirti nuo esamos priemonės arba kad jis yra visiškai formalus ar administracinio pobūdžio ir negali daryti įtakos šios priemonės suderinamumo su vidaus rinka vertinimui, Komisija turi pagrįsti priežastis, dėl kurių šiuos argumentus laiko nepagrįstais.

77 Nagrinėjamu atveju šiuo klausimu reikia pateikti tris išvadas.

78 Pirmiausia pažymėtina, kad tik ginčijamo sprendimo konstatuojamosiose dalyse, kurios gali būti susijusios su klausimu, ar mokėjimo atidėjimas turėjo įtakos pačiai įmokų išdėstymo sistemos esmei, nurodoma, kad „Komisija negali pritarti“ Italijos valdžios institucijų nuomonei, kad „mokėjimo atidėjimas turi būti vertinamas kaip atskira priemonė“, nes „jis tiesiogiai susijęs su“ anksčiau Tarybos leista pagalba, „todėl negali būti vertinamas kaip neturintis jokio ryšio“ su minėta pagalba (38 ir 39 konstatuojamosios dalys). Nors „tiesioginis ryšys“ ir mokėjimo atidėjimo bei įmokų išdėstymo sistemos „ryšys“ yra neginčijamas, tai dar nereiškia, kad minėtas atidėjimas iš esmės pakeitė įmokų išdėstymo sistemą.

79 Antra, šis Komisijos vertinimas buvo pateiktas išnagrinėjus atskirą klausimą dėl to, ar tikrinant *de minimis* ribos, numatytos Reglamento Nr. 659/1999 3 straipsnio 2 dalyje, laikymąsi pagalba, išplaukianti iš mokėjimo atidėjimo, turi būti vertinama atskirai nuo kitų pagalbų, kurias galėjo gauti pieno gamintojai.

80 Trečia, pati Komisija atsiliepime į ieškinį ir triplike patvirtina, kad visiškai nesistengė išnagrinėti, ar mokėjimo atidėjimas iš esmės pakeitė įmokų išdėstymo sistemą arba ar vis dėlto šis atidėjimas gali būti atskirtas, nes ji manė, kad šis klausimas yra „nereikšmingas“ ir „neturintis prasmės“.

81 Taip Komisija ne tik nesilaikė „naujos pagalbos“ sąvokos, kai pripažino jau esamą pagalbos schemą nauja neteisėta pagalba, bet ir nepaisė Reglamente Nr. 659/1999 ir teismų praktikoje nustatytų esminių reikalavimų šiuo klausimu, kaip tai nurodo Italijos Respublika.

82 Ji taip pat nepagrįstai įpareigojo susigrąžinti iš pieno gamintojų, kuriems buvo atidėtas mokėjimas, ne tik šią naują ir neteisėtą pagalbą, bet ir individualią pagalbą, kuri, be kita ko, buvo suteikta pagal esamą pagalbos schemą, kaip tai irgi nurodo Italijos Respublika.

83 Nė vienas iš Komisijos argumentų negali paneigti šios išvados.

84 Konkrečiai kalbant, ši institucija negali pagrįstai tvirtinti, kad tai, jog Italijos valdžios institucijos nesilaikė vienos iš sąlygų, numatytų Tarybos pripažinime dėl suderinamumo, iš esmės lemia esamos pagalbos schemos, kuriai iki šiol galiojo sąlyginis leidimas, „perkvalifikavimą“ į naują ir neteisėtą pagalbą.

85 Iš tikrųjų, kaip matyti iš šio sprendimo 57–62, 74 ir 75 punktuose nurodytos teismų praktikos, kai Komisija nustato, kad nebuvo laikytasi sprendimo, kuriuo pagalba ar jos schema buvo pripažinta suderinama su vidaus rinka, jei laikomasi tam tikrų sąlygų, ji gali tiesiogiai kreiptis į Teisingumo Teismą, kad šis patvirtintų šį nesilaikymą, arba jei šis pažeidimas susijęs su naujos pagalbos suteikimu, įgyvendinti savo funkcijas, leidžiančias atlikti pastarosios kontrolę, laikydamasi su tuo susijusių procedūrinių ir materialinių reikalavimų. Jei Komisija nusprendžia įgyvendinti savo kontrolės funkcijas, ji iš principo turi atlikti naujos pagalbos tyrimą. Tik įrodžiusi, kad ši nauja pagalba pakeitė pačią esamos pagalbos ar pagalbos schemos esmę, Komisija išimtinais atvejais gali visą taip pakeistą esamą priemonę pripažinti nesuderinama su vidaus rinka, konstatuoti, kad ji yra neteisėta, jei, be kita ko, apie minėtą pakeitimą jai nebuvo pranešta prieš jo įgyvendinimą, ir nurodyti panaikinti ar pakeisti taip pakeistą pagalbą ar jos schemą.

86 Tačiau Komisija negali nuspręsti, kad vienos sąlygos, nustatytos leidžiant esamą pagalbą, nesilaikymas lemia *ipso facto* šios priemonės „perkvalifikavimą“ į naują pagalbą, ir juo labiau pripažinti šią priemonę neteisėta *ab initio* bei nurodyti ją susigrąžinti, lyg tai būtų neteisėtai taikyta pagalba, o ne pirma leista pagalba.

87 Iš tikrųjų, kaip nurodyta teismų praktikoje, bet kurią esamą pagalbą apima dėl jos priimtas leidimo sprendimas, nebent Komisija nuspręstų, kad ji buvo taikoma netinkamai (žr. 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, C-298/00 P, Rink., EU:C:2004:240, 47 punktą ir nurodytą teismų praktiką) ar kad jos pati esmė buvo pakeista nauja pagalba (žr. šio sprendimo 74 ir 75 punktus). Taigi, atsižvelgiant į šias dvi prielaidas, tokia pagalba turi būti laikoma teisėta tol, kol Komisija nepripažino jos nesuderinamumo su vidaus rinka (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *P*, C-6/12, Rink., EU:C:2013:525, 40 ir 41 punktai; taip pat šiuo klausimu žr. 2009 m. kovo 4 d. Sprendimo *Tirrenia di Navigazione ir kt. / Komisija*, T-265/04, T-292/04 ir T-504/04, EU:T:2009:48,75 punktą).

88 Siekiant užtikrinti Komisijos, o išimtiniais atvejais ir Tarybos, galimybę „pripažinti [pagalbą] suderinama su [vidaus] rinka“, ši institucija, „priimdama teigiamą sprendimą, gali nustatyti sąlygas“ ir įsipareigojimus, kaip tai matyti iš paties Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalies teksto ir iki šio reglamento priėmimo susiformavusios teismų praktikos (61 punkte minėto Sprendimo *TWD /*

Komisija, EU:T:1995:160, 55 punktas ir 61 punkte minėto Sprendimo *TWD / Komisija*, EU:C:1997:241, 25 punktą). Nagrinėjau atveju Taryba „pripažino suderinama su vidaus rinka“ „pagalbą, kurią Italijos Respublika ketino suteikti savo pieno gamintojams“, „jei laikomasi [Tarybos sprendime] nustatytų sąlygų“ (Tarybos sprendimo 8 konstatuojamoji dalis ir ginčijamo sprendimo 10 konstatuojamoji dalis). Atsižvelgiant į tokiomis sąlygomis siekiamą tikslą, jų vėlesnis nesilaikymas gali leisti Komisijai pasinaudojant viena iš kelių SESV ir Reglamente Nr. 659/1999 numatytų procedūrų tik panaikinti aptariamos priemonės pripažinimą suderinama su vidaus rinka, o ne panaikinti jos pripažinimą esama pagalba, išskyrus šio sprendimo 85 punkte nurodytą atvejį.

89 Be to, kadangi esama pagalba, remiantis SESV 108 straipsnio 1 dalimi, gali būti teisėtai teikiama, kol Komisija neįrodė jos nesuderinamumo (1994 m. kovo 15 d. Sprendimo *Banco Exterior de España*, C-387/92, Rink., EU:C:1994:100, 20 punktas ir 2012 m. lapkričio 29 d. Sprendimo *Kremikovtzi*, C-262/11, Rink., EU:C:2012:760, 49 punktas), šis nesuderinamumo paskelbimas negalioja atgaline data (šiuo klausimu žr. 1998 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *Ryanair / Komisija*, T-140/95, Rink., EU:T:1998:201, 86 punktą dėl sprendimo, kuriuo pagalba leista, jei suteikiama dalimis, ir 2002 m. kovo 6 d. Sprendimo *Diputación Foral de Álava ir kt. / Komisija*, T-127/99, T-129/99 ir T-148/99, Rink., EU:T:2002:59, 172 punktą).

90 Priešingu atveju teisėtai įgyvendinta pagalbos schema ir teisėtai pagal minėtą schemą suteikta individuali pagalba, kol valstybė narė nustoja vykdyti įsipareigojimus, būtų atgaline tvarka laikomos neteisėtomis ir nesuderinamomis su vidaus rinka. Tokia išvada reikštų sprendimo, kuriuo buvo leista nustatyti nagrinėjamas priemonės, atšaukimą. Tačiau, kaip matyti iš Reglamento Nr. 659/1999 10 konstatuojamosios dalies ir 9 straipsnio, tokią sankciją teisės aktų leidėjas numatė tik tuo atveju, kai sprendimas dėl valstybės pagalbos buvo priimtas remiantis klaidinga informacija.

91 Galiausiai reikia pažymėti, kad, pirma, Reglamentas Nr. 659/1999 buvo priimtas siekiant užtikrinti teisinį saugumą per įvairias procedūras, konkrečiai vertinant esamą pagalbą ir neteisėtą pagalbą (Reglamento Nr. 659/1999 3, 4, 11, 14 ir 17 konstatuojamoji dalis). Antra, šis reglamentas numato visas taisykles, leidžiančias Komisijai įsitikinti, ar laikomasi dėl valstybės pagalbos priimtų sprendimų, ir, be kita ko, nagrinėti tokius atvejus, koks yra šioje byloje, su visomis teisinėmis pasekmėmis (žr. šio sprendimo 57, 64, 66–67 ir 69–75 punktus). Esant tokiai situacijai, jei būtų pritarta Komisijos šioje byloje išdėstytai teorijai, tai leistų šiai institucijai nesilaikyti procedūrų, kurias nustatė teisės aktų leidėjas, kad laikantis teisinio saugumo principo būtų užtikrintas valstybės pagalbos kontrolės veiksmingumas.

92 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, šis ieškinio pagrindas yra pagrįstas.

93 Todėl, pirma, reikia atmesti pagrindinį Italijos Respublikos reikalavimą, antra, tenkinti papildomą reikalavimą ir panaikinti ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 2 dalį ir 2–4 straipsnius, kiek jie susiję, pirma, su 1 straipsnio 2 dalyje nurodyta pagalbos schema ir, antra, taikant šią schemą suteikta individualia pagalba.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

94 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi šioje byloje abiejų šalių dalis reikalavimų buvo atmesti, jos pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (trečioji kolegija)

nusprendžia:

1. **Panaikinti 2013 m. liepos 17 d. Komisijos sprendimo 2013/665/ES dėl Italijos suteiktos valstybės pagalbos SA.33726 (11/C) [ex SA.33726 (11/NN)] (Pieno mokesčio mokėjimo atidėjimas Italijoje) 1 straipsnio 2 dalį.**

2. **Panaikinti šio sprendimo 2–4 straipsnius, kiek jie susiję, pirma, su 1 straipsnio 2 dalyje nurodyta pagalbos schema ir, antra, taikant šią pagalbos schemą suteikta individualia pagalba.**

3. **Atmesti likusią ieškinio dalį.**

4. **Italijos Respublika ir Europos Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Papasavvas Forwood Bieliūnas

Paskelbta 2015 m. birželio 24 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.